

Θες αλήθεια να Τον συναντήσεις;

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πολλές φορές στα χείλη μας σαρκώνετε ένα έντονο παράπονο για την απουσία του Θεού από την ζωή μας.

-Μα που είναι ο Θεός; Γιατί δεν μας ακούει;

Ενώ το ερώτημα αυτό είναι λογικοφανές και στηρίζετε πάνω στην οδύνη του ανθρώπου, τα πάθη και τους καημούς του, δεν είναι πάντοτε και για όλες τις περιπτώσεις απόλυτα αληθινό.

Δηλαδή διερωτώμαι και πρώτα για τον εαυτό μου, είναι σίγουρο ότι το γλωσσικό αίτημα μας, είναι και καρδιακό; Ότι η αρθρωμένη και πολλές φορές νάρκισση επιθυμία μας είναι και πραγματική ανάγκη μας, που της δίνουμε πρωτεύοντα λόγο; Λέμε "που είναι ο Θεός", είμαστε σίγουροι ότι θέλουμε πραγματικά να το συναντήσουμε; Γιατί η οποιαδήποτε συνάντηση έχει μέσα ένα κόστος. Είμαστε διατεθειμένοι να το αναλάβουμε; Θέλουμε ειλικρινά να σχετιστούμε με τον Θεό; Γιατί η πίστη ή η συνάντηση με τον Θεό είναι σχέση με ένα πρόσωπο, που ρεαλιστικά σημαίνει, κόστος, ρίσκο, ηρεμία αλλά και ένταση, στιγμές παρουσίας και στιγμές απουσίας, ανάταση αλλά και πτώση, χαρά και θλίψη, έρωτας και «μίσος» μα και οτιδήποτε άλλο συνεπάγεται μια ουσιαστική σχέση.

Μήπως τελικά δεν είμαστε διατεθειμένοι να δούμε την παρουσία του Θεού στην ζωή μας γιατί αυτό θα μας δέσμευε ή θα μας έβαζε μπροστά σε σημαντικά υπαρξιακά διλήμματα και αποφάσεις; Άραγε θέλουμε να αναλάβουμε τις ευθύνες

που δημιουργεί αυτή η συνάντηση μαζί Του; Είμαστε έτοιμοι να αφήσουμε συνήθειες παγιωμένες και αυτοκαταστροφικές νοοτροπίες ; Θέσεις και ρόλους μέσα από τους οποίους έχουμε παιδισθείν εκπαιδευτεί να επιβιώνουμε. π.χ το παιγνίδι του «ισχυρού» που απειλεί και τρομοκρατεί τους άλλους για να παίρνει δύναμη επιβολής και να έρθουμε στην ταπείνωση του Χριστού; Μπορούμε να εγκαταλείψουμε τον ρόλο π.χ. του «θύματος» μέσα από το οποίο κερδίζουμε συμπάθειες και βλέμματα; Να αφήσουμε ίσως την θέση του «παιδιού» και να ενηλικιωθούμε, άρα να αναλάβουμε τις ευθύνες της ζωής μας εγκαταλείποντας την θέση του προστατευόμενου που οι πάντες τον υπηρετούν και τον προσέχουν; Ίσως λοιπόν σε βαθύτερο επίπεδο πέραν των λεκτικών κορόνων και των συναισθηματισμών να μην είμαστε έτοιμοι για μια τέτοια συνάντηση. Το χειρότερο; τελικά στην πραγματικότητα να επιζητούμε την συνάντηση με ένα Θεό κατά εικόνα και καθ' ομοίωσιν μας που θα ικανοποιεί απόλυτα τις αυτοκαταστροφικές και εγωτικές μας ψευδοανάγκες, μα όχι τον Θεό Πατέρα που μας αποκάλυψε ο Χριστός.

Το λέω αυτό, γιατί πολλές φορές δεν είμαστε έτοιμοι και ειλικρινείς για αυτή την συνάντηση για αυτή την ουσιαστική σχέση. Και τότε ενεργοποιούνται άμυνες που δεν μας αφήνουν ούτε να δούμε μα ούτε και να ακούσουμε την λεπτή σαν αύρα φωνή του Θεού.

παπα-Λίβυος

Πηγή: plibyos.blogspot.gr